

болна, че нивата градушка я уби и нѣма какво да ядатъ. Ето, той е вече голѣмъ ще работи. Цѣло лѣто ще седи на чифлика — или гжскитѣ ще пази, или воловетѣ ще пасе. . . .

Любчо вече чуваше сърдития викъ на дѣдо Хаджи. Той бѣше застаналъ всрѣдъ двора и се караше на единъ отъ работницитѣ, за дето оставилъ презъ нощта нѣкои сѣчива на вѣнъ и рѣждявали отъ дъжда.

Любчо се приближи.

— Ако си дошълъ да просишъ, по-добре си върви, нищо нѣма да ти даде, думаха му работницитѣ.

Дѣдо Хаджи го видѣ.

— А ти какво си се спрѣлъ да зяпашъ. Нѣма ли работа за тебе?

— Ахъ, дѣдо Хаджи, мама е болна . . . нивата ни градъ я уби . . . Нѣмаме брашно. Ще ти работя цѣло лѣто — дай ни малко.

Дѣдо Хаджи омекна.

— Какво можешъ да работишъ?

— Всичко, всичко, дѣдо Хаджи и гжскитѣ ще ти пася, и говедата на вода ще вода, и градинитѣ ще ти пазя.

— Хайде да те видя. Работи днеска и довечера ще ти дамъ брашно.

Дадохъ му да мете, да мие, храна носи на работницитѣ, кокошкитѣ храни цѣлъ день Любчо но това не му тегнѣше. Той знаеше че довечера ще занесе хлѣбъ на майка си.

Вечеръта дѣдо Хаджи му рече:

— Ти си добро момче. Ето ти брашно. Утре пакъ ела да работишъ. На края на лѣтото и пари ще ти дамъ.

Любчо радостенъ се върна при майка си.

— Ахъ, мамко, радвай се!

— Какво има, дете?

— Радвай се, се мамичко. Нѣма вече за какво да се грижишъ. Дѣдо хаджи ме взе на работа. Цѣло лѣто ще му работя. А на края и пари ще ми